Ч. 97 Второк 3 (15) мая 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї невапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Що дальше?

IV.

Яка була провідна гадка наших опозицио-ністів на зборах „Народної Ради“, такими мусїли бути й ухвали зборів. Що знайшла ся більшість для тих ухвал, се не диво. Коли більшість хоче сяк або так вести полїтику, добре; нехай єї веде; але коли люди збирають ся на нараду, на котрій має ся ухвалювати сей або той спосіб веденя полїтики, то в так важній справі повинна нарада вести ся безпристрастно і обєктивно, повинно ся розібрати насамперед все то, що промавляє за або против сего або того способу веденя полїтики, повинні розібрати ся всї добрі і злі сторони єго, всї користи і шкоди, треба зважити всї істнуючі і могучі наступити в найблизшій будучности обставини, які лиш чоловік може предвидїти,— а тогди аж повинно ся установити якийсь плян веденя полїтики і поставити відповідні до того внесеня. Колиж вже з гори ставить ся внесеня, кетрі ще не стались виплившом наради, то ними накидаєсь свої погляди і переконаня другим і впливає ся на них не в иншій лиш в тій цїли, щоби від разу опанувати ситуацию ј перевести ухвалу в тім дусї, в якім хоче ся єї мати. Така тактика єсть безперечно дуже добра в цїлях партийних, але не там, де повинно би розходити ся о загальний інтерес народний, о консолїдацию всїх народних сил, якої преці конче потреба до всякої акциї полїтичної.

Ледви що пос. Романчук скінчив свою бесїду, як вже виступив і др. Олесницкий і по довшій бесїдї поставив такі внесеня:

„Загальні збори „Народної Ради“: 1) уважають лиш полїтику принципіяльну, основану на борбі за свободи конституцийні, хосенною і відповідною для руского народу;

2) похваляють виступленє пос. Романчука з клюбу руского в Радї державній, коли побачив, що клюб руский веде полїтику шкідну;

3) висказують своє невдоволенє з поступованя тих послів, котрі впровадили „найновійший курс“ полїтики;

4) рішають, що лиш ті посли уважають ся репрезентантами і речниками народного руского стронництва, котрі пійдуть дорогою, вказаною пос. Романчуком і станути на відпорнім становищи супротив правительства“.

Заким розберемо близше сї внесеня, мусимо мимоходом сказати, що поставленє їх зараз по бесїдї пос. Романчука зробило таке враженє, як коли-б цїла справа була вже згори уложена межи пос. Романчуком а дром Олесницким. Чи так дїйстно було, того не знаємо; але як кажемо, таке було враженє і ті що були противні ухвалюваню полїтики пос. Романчука і дра Олесницкого могли мати певність, що западе ухвала в дусї сих обох полїтиків та могли були спокійно відступити від дальшої наради та вийти з салї.

Приглянь мож ся близше сим внесеням дра Олесницкого. Можна бути безперечно дуже добрим адвокатом, але з того ще не виплинає, що мусить ся бути і добрим полїтиком. Передовсїм анї народу, анї якоїсь партиї полїтичної не можна уважати за лаву присяжних, а людий, що веденєм полїтики хотять служити свому народови, за виновників, котрих має ся судити на смерть або житє. Не одна міра для всїх. Але нехай там: „як хто вміє, так піє“. Перша точка внесеня дра Олесницкого, ухвалена „Народною Радою“ постановляє, що треба вести лиш полїтику принципіяльну. Добре. Але звідки набрав др. Олесницкий того переконаня, що то лиш та полїтика, і то оперта лиш на борбі єсть хосенною і відповідною для руского народу? Чи длятого, що так єму сподобалось? Чи може длятого, що якийсь там бесїдник на з'їздї мужів довіря дня 19 марта сказав, що Русини не можуть жити без опозициї? Після сеї точки не вільно вже нікому навіть і подумати, що полїтика, хоч би й принципіяльна, але без борби, могла бути хосенною і відповідною для руского народу. Дивна претенсия! Д-рови Олесницкому і тим, що ту точку ухвалили, забагає ся конче, щоби всїм мозок в голові так настроїв ся, як їм, або щоби всї так танцювали, як они заграють. А коли хтось думає, що зможе вести полїтику хоч би навіть і принципіяльну без борби, та видить, а навіть має докази на то, що як-раз така полїтика може бути хосенною і відповідною для руского народу — то що-ж єму тогди робити? Хиба вже не вести єї, не працювати для свого народу, бо то не сподобаєсь д-рови Олесницкому і також єго всїм приклонникам полїтичним? Ми би розуміли і пошанували таку ухвалу, в котрій було би сказано, що така полїтика, яку предложив др. Олесницкий а збори „Народної Ради“ ухвалили в першій точцї, єсть хосенною і відповідною для якоїсь партиї, припустїм для партиї дра Олесницкого або посла Романчука,

---

22)

ГУСАКОВСКИЙ.

ПОВІСТЬ

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше.)

— Маєш, Зосю, дорожку? — спитав Гусаковский.

— Маю... Ледви найшла. Шукали менї є і батько і слуга і сторож дому.

Мама Гусаковска спитала до речі: — І ти так їдеш... без плащика?

— Я лишила плащик в дорожцї.

В дорожцї.... Не треба того робити... Міг би дорожкар поїхати собі разом з плащиком, а потім холодно, вечорами, навіть в серединї лїта треба бути осторожним.

— Як тілько всядеш, щобись зараз одягнула ся в плащик.

— Добре — відповіла Зося послушно.

Гусаковский почав надягати пальтот.

— Отже їдемо зараз, пане Гусаковский?— запитала Зося.

— Гм... Маємо ще троха часу, але безпечнїйше ждати на стациї.

Взяв в обі руки два пакунки.

— До побаченя, мамо.

Нахилив ся до єї руки.

— До побаченя панї, — сказала Зося, цїлуючи по черзї єї руку.

Мама Гусаковска відповіла на те поцїлуєм, зложеним на єї золотистім волосю.

— А пий богато молока на селї — порадила їй.

— Добре, прошу панї.

Вийшла на сходи проводити їх.

— І руху богато! — крикнула до сходячих.

— Добре, прошу панї.

Вже були на долї.

— А плащик зараз возьми на себе!

Ледви долетїв тоненький голосок Зосї:

— Добре! До побаченя!

Коли дорожка рушила, трясучись і туркотячи по бруку, Зося відізвала ся з вдоволенєм:

— Яка-ж я рада, що вже раз їду на село і що ті іспити скінчили ся.

— І що добре скінчили ся, — замітив Гусаковский — то найважнїйше.

— Ну! — так потвердила она.

Подорож дорожкою не тревала довго. Однак приїхали не дуже вчасно. Треба було сїдати до ваґонів. Гусаковский найшов відповідно добре місце, усадовив Зосю, пакунки зложив на сїтцї, а сам притулив ся до кута.

— Я троха втомлений — сказав.

— А ту ще тілько годин!

— Ну, якось заїдемо...

— Може ви троха хочете подрімати. Дам свій плащик вам під голову...

— Плащик!

— Старий, зовсїм уже знївечений, нїчому не пошкодить.

— Нї.... нї....

Зося визирала вікном.

— Справдї нїколи з такою охотою не їхала я до Лесина. О котрій ми приїдемо?

— О другій в ночи.

— Всї будуть спати.... і мама.

— Щоби ми лиш конї найшли в Ченстохові.

Поїзд рушив.

Самі були в передїлї. Зося стояла, вихилившись крізь отворене вікно. Гусаковский сидїв, сперши голову о стїну ваґона.

— Як то добре, що ту нїхто не увійшов. Можемо собі свобідно розмавляти в голос — замітила Зося.

Почала робити ріжні пляни. Буде вживати богато руху, ходити на проходи і веслувати, як найбільше веслувати; любить воду, а притім се так здорово, се така знаменита ґімнастика. І що найважнїйше.... не треба буде вакаций числити на тижнї і бачити надходячий, як чорна мара, перший день вересня, день запису на новий рік шкільний.

Говорила мов до себе, не ожидаючи відповіди анї потверджeня, і по кождім реченю вихиляла ся за вікно, де сьвіжий і троха острий вітрець приємно холодив єї лице і чоло.

— Але може вам за холодно? — спитала — може замкнути вікно?

Він спротивив ся: — Нї, не треба.

Сам нахилив ся, щоби подивити ся на двір. Ніч була ясна, зорі блестїли високо, поля поперетинані пасмами блїдого сьвітла і чорної тїни напереміну, сягали в темну далечину і не-

але сказати, що она для цілого народу хосенна і відповідна, — се вже трохи за богато! Чей же не лиш у когось одного повно розуму, а у другого нїякого! Так може говорити адвокат, але так не повинен говорити полїтик. Таким способом не помагаєсь народови, але шкодить ся єму, бо відмавляєсь права людем инших переконань полїтичних працювати для свого народу і робить ся роздор в народї. Можна комусь відмавляти права працювати для партиї, але не вільно відмавляти права працювати для народу, а хто важить ся відмавляти, мусить хиба виставити ся на то, що єго ухвали не будуть респектувати. Не видимо причини, для чого би комусь не працювати для того народу, з котрого вийшов, так, як він то вміє і розуміє, хоч би то комусь, коли-б навіть і якійсь одній партиї, не сподобалось, скоро він лиш не відцурав ся того народу і не відмавляє єму всякого права народного істнованя, а противно, ще й ставить собі за ціль своєї працї піддержуванє того народного істнованя.

В другій точцї внесень дра Олесницкого ухвалених Народною Радою похваляє ся виступленє пос. Романчука з клюбу руского в Радї державній, коли побачив, що клюб руский веде полїтику шкідну. Ну похваляти або ганити, то можна, то річ дуже легка і не коштує нїчого, хиба кілька солодких фраз або різких слів обуреня. Що иншого вже судити, чи клюб руский веде полїтику шкідну. Щоби видати такий суд, на то вже треба бути передовсїм чоловіком холодної розваги і совістним та справедливим а відтак розібрати все, що промавляє за і против і тогди аж видати свій суд. Хто як хто, але адвокат знає то найлїпше, що судия видає аж тогди вирок, коли розслїдить точно і всесторонно всї факти. Чи так поступив собі внескодавець і ті, що єго внесенє ухвалили? Пісня нашого погляду — нї. Припустім, що клюб руский в Радї державній вів дійстно шкідливу полїтику; пос. Романчук побачив то і виступив з него. Все було би в порядку, коли-б лиш посол Романчук був в тім клюбі звичайним членом, котрий не годив ся з полїтикою клюбу. Але-ж посол Романчук був головою клюбу і в єго руках лежав провід клюбу. Чому-ж він не повів або бодай не старав ся повести єго так, щоби він не вів шкідної полїтики? Коли-ж вже провинив ся цїлий клюб, то провинив ся і єго голова; хиба що може хтось представляє собі клюб за щось окремого, а голову клюбу знову за щось окремого і єсть того погляду, що голова клюбу може вести иншу полїтику, як та, яку веде або хоче вести клюб. Коли отже внесенє дра Олесницкого робить докір цїлому клюбови за єго шкідну полїтику, то тим самим робить докір і голові клюбу, пос. Романчукови. Чомуж не приняти єго виступленє просто до відомости, але аж єго похваляти? Хиба-ж він тим виступленєм сповнив якесь високо-патріотичне дїло супротив свого народу? Була би то заслуга, даюча ся дуже легко осягнути і взірцевий примір для тих, що без великого труду і заходу хотїли би заслужити собі похвалу і патент на великого патріота. Такі кандидати на патентованих патріотів не потребували би нїчого більше робити, лиш ставши послами завязувати клюби, а відтак з них виступати, а відтак замовляти собі речників, котрі би на зборах народних похваляли їх виступленє. Розуміємо і похваляємо щирість того, хто хоче піддержати упадаючого, але не розуміємо, як можна називати ту роботу шкідну, котра одному або другому не подобаєсь. Др. Олесницкий кинув клюбови рускому в очи докором, що він веде шкідну полїтику. Коли сей докір відносив ся до того часу, коли в клюбі засїдав ще пос. Романчук, то о скількож тяжший мусить бути сей докір в очах дра Олесницкого супротив клюбу за той час, коли в нїм нема вже пос. Романчука. Тепер вже мусить бути все безусловно зле, що зробить клюб, бо в нїм нема пос. Романчука. А прецї на підставі ухвал того клюбу виголосив н. пр. пос. Барвіньский свою бесїду, о котрій не то нїякий противник, але хоч би навіть і ворог руского народу не може сказати, що она єсть шкідливою для руского народу. Навіть ті, що відмавляють нашому народови права самостійного істнованя народного, не поважать ся сказати, щоби ся бесїда могла бути шкідливою для народу, котрий хоче жити своїм окремим житєм. А однакож в дусї ухвалених „Народною Радою" внесень дра Олесницкого мусить она бути шкідливою, хоч би вже для того, що не виголошена за призволенєм посла Романчука.

Ось до яких консеквенций доводять ті внесеня дра Олесницкого! Чи се має бути хосенна і відповідна для руского народу полїтика? Із сих двох точок ухвалених „Народною Радою" внесень видимо наглядно, що тими, котрі їх ставили і ухвалювали, не руководила нїяка полїтична розвага, не руководили ними нїякі взгляди на загальний інтерес народний, а просто лиш якісь личні амбіциї і, легко сказавши, личні симпатиї і антипатиї, котрих у правдивого полїтика не повинно бути. Що так дійстно було, як отсе ми кажемо, побачимо із слїдуючих двох точок.

Перегляд полїтичний.

В Колї польскім подав президент кола п. Залеский до відомости, що правительство предложить в осени Палатї послів проект закона в справі обовязкового обезпечуваня будинків від огню.

Угорский президент мінїстрів Векерле був оногди у Відни і мав довгу авдієнцию у Є. Вел. Цїсаря в справі ухвали угорскої палати панів що-до цивільних супружеств. Після вістий з Відня представляє ся ситуация так: Насамперед прийде сей закон знову перед палату послів, а скоро він там перейде значною більшостию, то перейде відтак і в палатї панів, позаяк достойники двірскі будуть за ним голосувати. Коли-б однакож закон знову перепав, то прийде ще третий раз перед палату послів, а тогди Монарха заіменує нових маґнатів, котрі би голосували за законом. Серед маґнатів угорских веде ся велика аґітация против закона.

З Петербурга доносять, що оберпрокуратор св. синода Побідоносцев має уступити з своєї посади, а єго наслїдником буде іменований Филипов, начальник державної контролї.

З Білграду наспіла вість, що в кількох сторонах краю настали небезпечні розрухи. В Добрини усмирили жандарми ворохобників без проливу крови. До ушицкого округа, де тамошні радикали арештовали двох префектів, вислано оногди більші віддїли войска.

мов утікали поза поїзд, котрого туркіт зворушував нічний сон ланів, облитих росою.

— Шкода, що ви на такий короткий час їдете на село.

— На три днї....

— Що то значить!...

— Буду приїзджати від часу до часу....

— Так, але все на короткий час. — Усьміхнув ся. — Не бій ся, не дадуть тобі нудити ся.

Зося задивила ся на зьвізди і задумала ся.

— То гарна мусить бути наука та астрономія!

— А вжеж....

— Буду вчити ся астрономії.

— Оо! а ти так відрікала ся науки....

— Науки нї.... тільки іспитів; так томлять.... Я цікава, чи там на зьвіздах є люди?

— Астрономія ще не дослїдила того.

— Але то мусить бути далеко....

— Ти чей про се дещо чула.

— Я?

— Ти, з фізики. Кілько миль перелїтає промінь сьвітла на секунду?

— Звиш сорок тисяч.

— Отже є спосіб дізнати ся, в котрій хвили сьвітло відбиває ся від даної планети, ну, і знаємо хвилю, в котрій оно ударяє о наше око. Ріжниця то час дороги. Отже можна обчислити віддаленє.

— То цікаве.

— Пригадую собі таке обчисленє: коли би люди вибрали ся на сонце куриєрским поїздом, що їхав би так скоро, як отсей наш їде, то на сонци стануло би аж їх третє поколїнє.

Она підперла голову рукою. — Дивний сей сьвіт — сказала по хвилинї задуми.

Минули кілька стаций.

— Менї не хоче ся спати — замітила Зося. — Ніч така гарна.

Гусаковский, менче вразливий на природу, лекше давав приступити до себе Морфеєви. Она замітила, що починає дрімати.

— Пане Гусаковский — каже — які ви! покладіть собі ноги вигідно о-ту.

Послухав єї.

Тодї Зося звинула свій плащик і легенько почала підкладати поміж голову єго а стїну ваґону.

— Лучше буде — каже.

— Дякую — відповів. По хвили нагадав собі: — Щоби ми лиш не минули Яся!

— То аж під Ченстоховою. Ще тілько годин! Впрочім я не буду спати.

— Не хоче ся тобі?

— Анї трошка.

Ясьо був уже від кількох лїт урядником віденьскої зелїзницї, на котрій сподївав ся лучшої кариєри, нїж у невдячнім телеґрафі. Від недавна перенесли єго на власне жаданє близько Ченстохови, де був (тимчасом) молодшим помічником управителя.

Гусаковский задрімав на добре.

Від часу до часу будила єго тишина здержаного поїзду.

— Яка то стация? — питав, піднимаючи голову з подушки, зробленої на борзї Зосею.

— Скерневицї — відповіла.

Він повторив кілька разів:

— Скерневицї.... Скерневицї....

І задрімав на ново. Заснув навіть твердо, бо, коли збудив ся і махинально спитав:

— Яка то стация? — Зося відповіла єму: Пйотрків.

Він здивував ся: — Го, го! — каже.

Потім дрімав кілька хвиль і вкінци встав, протер очи і виглянув вікном, щоби отверезити себе зимним протягом воздуха.

— Вже не будете спати? — спитала Зося.

— Я виспав ся знаменито.

Прийшла єму думка.

— А може ти голодна, Зосю?

— О, нї!

Відсапнув. Мовчав хвилину.

— Маю, ту десь при собі пів курочки.

— Нї, нї, справдї не хочу.

Відсапнув знову.

— Може би ти напила ся гербати?

— Нї.

— А може будеш спати?

Она розсьміяла ся весело:

— Нї, нї, нї, нї.... Нїчого менї не треба.

Гусаковский докоряв собі:

— І Колюшки проспав я, і Пйотрків, замість тобі дати гербати.

— Які-ж ви, пане Гусаковский! Справдї, я не пила би нїза-що.

Однак він відпочавши собі, вдоволений набрав гумору і почав обжаловувати себе:

— Гарний з мене опікун! Казали менї відвезти тебе на село і на моє слово мама виїхала о тиждень скорше, певна, що все зроблю дуже добре, а я захропів собі щасливо і нї в головї менї Зося....

— Я була би вам нагадала, як би менї чого неставало.

Визирали обоє вікном.

Він хотів ще спонукати єї, щоби троха переспала ся.

— Менї анї троха не хоче ся спати.

— За то завтра ти втратиш цїлий день, а я тимчасом буду вживати сельских приємностий.

— Я маю на то цїле лїто.

Стация, на котрій Ясьо робив важну служ-

Новинки.

Львів дня 14 мая.

— **Іменованя.** Судя пов.-Ферд. Гампель з Мельниці призначений до Миколаєва. Судями пов. іменовані: адіюнкт суд. Спиридіон Алексевич в Тернополи для Товстого, адіюнкт суду пов. Андрій Кар. Танґель в Войнилові для Мельниці. Перенесені: адіюнкти суд. Витовт Мачек з Щирця до Дрогобича, Ост. Терлецкий з Делятина до Щирця, Вінк. Кріґсайден з Янова до Сокаля і Ос. Горіца з Нового Села до Бродів. — Адіюнктами суд. іменовані: ад. пов. Едв. Собота в Скалаті для Бережан, Франц Ксав. Пивиньский в Бурштині для Бережан, Мартин Вербицкий в Дрогобичи для Львова і Теод. Айхель в Угнові для Тернополя. — Адіюнктами судів пов. іменовані авскультанти: Мариян Ранпе для Делятина, Вол. Покривницкий для Чесанова, Ос. Фр. Купце для Мельниці, Юліян Кульчицкий для Скалату, Едв. Шулиславский для Янова, Петро Жуковский для Войнилова, Іл. Осип Дулевский для Бурштина, Стан. Монне для Бжозова, др. Мавро Морґенрот для Нового Села, Ґустав Макс. Дидушиньский для Угнова і Юліян Давидович для Скалату.

— **Перенесеня.** Касиєр почт. Андрій Дуткевич перенесений зі Стрия до Львова на Підзамче, а асистент почт. Володимир Лев з Бохні до Стрия.

— **Учителями народних шкіл іменовані:** Ферд. Клапа у Волосани; Дмитро Дудчак в Палагичах; Каролина Гошард в Каменобродї; Савина Яворска, Юлія Мельник і Теодизия Сембратович ст. уч. женьской школи в Калуши; Мария Шульман мол. уч. тамже; Володислав Ґавроньский уч. в Каменици горішній; Теодор Гавлик у Блашковій; Антонина Новотна мол. уч. в Луках горішних; о. Теодор Костишин гр. кат. катихитом в Стрию; Григ. Роговский ст. уч. в Кобаках; Каміля Ромашкан і Теодозия Витковицка мол. уч. в Кутах; Іван Домишевский ст. уч. мужеской школи в Бібрці; Мария Скалецка мол. уч. женьской школи в Бібрці; Мих. Воробець уч. в Водниках; Осип Бжозовский в Девятниках; Брон. Кулиньский в Ланівцях; Василь Волошин в Горошові; Мих. Пасіка мол. уч. в Лошневі; Дм. Андрейко мол. уч. в Теребовли; Мих. Продзевич уч. в Замостю; о. Іван Давидович гр. кат. катихитом женьской школи в Бродах.

— **Ґраф Ян Тарновский**, б. Маршалок краєвий, ц. к. тайний радник, член Палати панів, помер дня 11 с. м. в Дзикові, проживши 60 лїт. Видїл краєвий взяв участь в похоронї б. Маршалка.

— **Ориґінальний конґрес.** В суботу почав ся у Відни небувалий доси конґрес тих, що курять люльки. Наради тревали три днї. Над чим они радили?

— **Велит-дитина.** В Демяньску в новгородзкій ґубернії лїкарі оглядали недавно величезного хлопця, сина селяньского, Максима Іванова. Він має пївосма року, важить 127 фунтів, а високий на три лікті. Ся дитина без труду підносить тягарі, 160 фунтів ваги.

— **Жінка — катом.** В Брукселі сими днями мали вішати якогось злочинця. Тому що місцевий кат помер, а доси заступника нема, отже зателеґрафовано по ката в Лїеж, щоби приїхав. Означеного дня замість ката приїхала его жінка. Каже, що муж єї скалїчив ся в остатній хвили і не міг би служби робити; але она его заступить, бо вже два рази виручала его, отже має вправу в вішаню. На велике здиване відважного ката в спідници, ґенеральний прокуратор не згодив ся на єї пропозицию. Навіть не заплатили їй коштів подорожи.

— **Убийник о. Ардана.** Дня 11 і 12 с. м. перемиский суд присяжних судив Жигмонта Гошовского, що вбив о. Ардана, зранив кулею свою любовницю Марию Посалик, і намовив єї до фальшивого сьвідоцтва перед судом, що сама зранила ся. Гошовский має 24 роки, скінчив ґімназию, вислужив рік у войску, а потім замість брати ся до дальшої роботи, дбав лиш о то, щоби в Цикові мати як найгіршу славу... Таке житє завело его — на шибеницю. Бо такий засуд видав на него перемиский суд. На Гошовского такий засуд зробив велике враженє, він поблїд і зімлїв. Як він убив о. Ардана і за що, ми то вже описували. Підчас розправи Гошовский старав ся оправдати ся розстроєм нервовим і піянством, але лїкарі і сьвідки доказали, що він зовсім здоров. Застеріг собі три днї до намислу, чи має приняти засуд, чи рекурсувати.

— **Німецкий цїсар-сватом.** Цїсар Вільгельм любить всїм занимати ся. Мимо своїх занять, яко цїсар, має він ще час і охоту занимати ся справами, що з полїтикою не мають нїчого спільного. В Кольонії пописував ся яко капельмайстер, недавно виступив яко композитор марша, а тому з тиждень в Ґатові підчас пожару проводив сторожі огневій і вів акцию ратункову. Не досить на тім — недавно виступив в роли свата. Недавно дві дами з Берлина вибрали ся на прогульку до Сансусі. Ту в парку замковім стрітили цїсарского стрільця і просили его о провід по городї. Стрілець пристав радо бути провідником. Підчас прогульки і розмови серця молодшої панї і стрільця очевидно прилягли до себе, бо коли панї відїзджали, стрілець прирік відвидїти їх в Берлинї. Але обоє забули спитати ся, як називають ся. Паннї так подобав ся бравий стрілець, що рішила ся просити самого цїсаря німецкого, щоби був посередником при піднайденю стрільця. Цїсареви подобало ся бути сватом, казав найти стрільця, котрий сам радо зголосив ся, і позволив єму поїхати до Берлина, де на него жде закохана а резолютна панна.

— **Жена в роли судженого.** Минувшого тижня варшавска полїция відкрила незвичайного кавалєра обманця. Не був се „він“, лише „она“; називаля ся Мариянна Сьвіткевичівна, мала уже троха більше лїт, як паннї потрібно, носила обстрижене волосє і мужеске убранє і звала себе Мечиславом Навроцким. Той Мечислав запізнавав ся з заможними слугами, помічницями зі склепів, асистував їм на прогульках, брав від них гроші на передвесільні видатки, фотоґрафував ся разом з ними і т. п. Легковірні дївчата віддавали єму свої тяжко запрацьовані гроші — а коли часом стрічали свого судженого в спідници, то він під великим секретом казав їм, що він полїцийний аґент і мусить перебирати ся. Видуривши від суджених всї гроші, Мечислав покидав їх. Дївчата бояли ся скаржити его, яко чоловіка з такою великою властию, і тому сї обманьства так довго не могли виявити ся. Однак вкінци полїция відкрила все і увязнила дотепного Мечислава-Мариянну...

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Посьпішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2 48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білєти полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

бу молодшого помічника управителя, була вже недалеко. Гусаковский зняв з сїтки один клунок.

Свояк Ясьо був сам в службі і стояв на пероні, з руками заложеними поза себе, з грудьми поданими наперід до над'їзджаючого поїзду, та жалував, що его червону шапку може бачити так мало осіб.

Зося перша побачила его:

— Ясю, Ясю! — крикнула.

Ясьо втратив відразу свою сильно-урядову міну.

— А! се ви! як ся маєте?

Гусаковский подав єму клунок вікном.

— Ага! знаю, знаю. Дякую, дякую!

Закликав сторожа: — Занеси то на гору! — сказав острим, приказуючим голосом. Потім обернув ся до поїзду:

— Якже пішли іспити?

— Добре — відповіла Зося.

— Єсть медаль! — додав Гусаковский.

Сподївали ся того всї. Ясьо, також зовсїм нездивований, спитав тілько:

— Золотий?

— Золотий! — відповіла Зося.

— То розуміє ся — додав Гусаковский.

— Тож то мама втішить ся! — сказав Ясьо. — Але мама у нас... вчера приїхала. Фльорця менї занедужала.

Обоє занепокоїли ся.

— Нїчо грізного! От примхи!... Позавтра всї до вас приїдемо.

Дав знак рукою. Дзвоник відізвав ся.

— До побаченя, Зосю: тїшить мене дуже... До побаченя, пане Гусаковский.

— До побаченя!

— До побаченя!

Поїзд рушив в дорогу. Гусаковский почав надягати пальтот, Зося плащик.

— Ну! то вже недалеко — каже она.

— Щоби лиш була підвода з Лесина — журив ся він.

Непотрібно журив ся. Ще поїзд не станув зовсїм на стациї, як Зося пізнала знакомого візника з фільварку.

— Якось нам все добре складає ся! — сказав вдоволений Гусаковский.

Година їзди на бричцї була найдовша і найскучнїйша. Вкінци Зося почала чути втому, що в ночи не спала.

— Тепер би я положила ся спати.

— Пробуй.

— Годї, бричка дуже трясе.

Тимчасом густа нічна темнота почала розходити ся, а звід небесний почав блїднути. Птахи, сховані в травах, що згинали ся під тягаром роси, почали цїлими громадами відзивати ся; понад поля і дороги подував холоднавий вітрець та розносив якусь різкість і сьвіжість, що била від всякої твари.

Зося, отвережена тим вітром, випростувала ся на бричцї:

— Як ту мило, як ту приємно!

Гусаковский потвердив се.

Доглянули у далечинї чорне пасмо, що відділяло небо від землї.

— Лїс, уже лесиньский лїс видко! — кликнула.

Почала пригадувати Гусаковскому ріжні хвилї з житя, проведені там поміж тими соснами.

— Памятаєте ви ті величаві моримухи, що ми їх обоє тому два роки так завзято збирали на підвечірок.... Тепер мене моримух не обдурить вже більше, бо знаю ся дуже добре на грибах.

І додала по хвилинї:

— Справдї шкода, що ви лиш на так коротко....

(Дальше буде.)

Надіслане.

Пошукує ся дяка нежонатого, в Клїщівнї, почта Рогатин, від дня 6 мая 1894 Інформациї у пароха. 3—3

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.